

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbnny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař mérný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew ćel!

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. dostacž.

Njedžela Septuagesima.

Mat. 5, 1-12.

Wo šbožu poddanow Božeho kralestwa tu Jezus rěczy. Wóšom króć ša šobu wón šbóžnych mjenuje tych, kotřiž maju to smyšlenje a šadžerjenje, kotrež šebi wón wot šwojich wuczobnikow žada. Kóžde tutych šłowow je hódne, šo šebi jo bliže rozpomnimy, ale w tutym wójnškim cžaku nam tola wošebje to druhe na wutrobje leži: Šbóžni šu cži šrudni, pšchetož woni budža trošchtowani. Šelko šrudoby tuta wójna do mnohich domow njeje pšchinješla, tón šnjes čže hišće dženša šrudnych trošchtowacž!

Štupmy w duchu do jeneho doma, hđžež nan a maczet, mandželšla a džěczi horze šylšy plakaja, dokelž šu runje powješć doštal, šo je jich šyn, mandželšli a nan we wójnje padnył. „Padnył“, to je jenicžke šłowo, ale w nim leži žyła hromada bolosće a šrudoby, želenja a cžěšnosće. Tu džě nješbu wot šmjercže přjecž štorhujene male džěczi, kiž hišće nicžo nješbu šhonile wo rjanosći a krašnosći žiwjenja, tež niz špróžni šchědžiwžy, kiž po wobcžěnosćach dolheho pučžowanja šwjatonk we wěcžnosći šebi žadachu: ně, młodženzy wošrjedž kčějazežeho žiwjenja, polni nadžijow a pšchedewšacžow, mužojo w polnej mozy žiwjenja a škutkowanja, kotřiž mējachu wulke žohnowanjapolne pšchišlušnosće w domje a pomołanju došonjecž, šu tu na krawnym bitwišcžu wumrjeli, „wčžera šchcže na horšym konju, džənša šmjercž pšches brónje šhonju, jutšje

w khlódnym rowje špju“. A tón, wo kotrehož žaruješć bē twój, twój šyn, twój mandželšli, twój bratr, twój pšhecžel, džěl twojeje wutrobny, kruč twojeho žiwjenja. Nětko, hđž je cži wšaty, halle prawje šacžuwacž, ščto šy na nim mēł, kał je cži k radže, pomozy a žohnowanju był, š kał šwěrnej lubosću je cže nošyl. W tał někotrej wutrobje je šo drje Dawitowa ščoržba wospjetowala: Wój šyno, mój šyno, o hđy bych ja ša tebe wumrjel!

Tał šo na naše wješele nad dobyčžemi našcheho wójšla cžiche želenje lehnje a pšches našch lud bolosne žarowanje cžehnje. A našchi křobli, mužni rjekajo, kotřiž šu ša naš šwoje žiwjenje wostajili, šu šebi šaklužili, šo wo nich žarujemy, šo šebi jich wopomnjecže hluboko do wutrobny šašcžěpimy. Tež twoja šrudoba ma šwoje prawo; šwojich šylšow šo njetrebašch hanibowacž; tež twój Šbóžnik je pšchi rowje šwojeho pšhecžela plakał. Dom, kotrehož štawy šo žarujó pod Božu móžnu ruku ponižuja, je kaž šwjatniza, pšches kotruž Boži Duch wěje.

Alle twoja šrudoba a twoje žarowanje njedyrbi to jenicžke byčž, ščtož twoju wutrobu napjelnja. Prošch pšchede wščem wo poddacže do Božeje wole. „Bóh je tał čžyl, Boža wola je šo štała“ —, teho šo twjerdže džerž. Bóh je tola tón wšchomóžny. Nicžo na šwěcže šo bješ jeho wole, jeho dopušcženja nještanje. Žadny wrobl š tšehi bješ jeho wole nješpadnje; žadny wuřěl na bitwišcžu bješ jeho wole njetrechi. Čžehodla je runje twojeho lubeho trječil a jeho towařcha mišnył, to je

Bože potajništvo, kotrež my bliskowidžazy cžlowjekoj nje-možemy shudacž. Wërišch-li pač do žiweho Boha, kiž šwët a kždeho žiwjenje wodži, duž tež wusnajesch: Tvoja wola, mój Božo, je šo stala. Tehodla poddaj šwoju wolu pod Božu šwjatu wolu! Wopruj šwoje žadanje samëram twojeho Boha! Mložesch-li, runjež se šylsami, špëwacž: Šchož jeha wola dawa, to ša mnje je wëz prawa, ja jo rad šebi wuſwolu —, dha we twojej nje-mërnej wutrobje cžëmnošč šmjercze to šwëtlo rošjašni: Böh je tač čžyl.

A njeje šmjercž na bitwišcžu rjana šmjercž? Šaf šrudne je wumrjecze, hdyž mrëjazy žaneje pokuty a wëry nima, hdyž žiwjenje w hrëchach a hanibje še kónzej dže, hdyž je cžlowjek šnano šwoju šmjercž pšches wrótne žiwjenje šam šawinowač! Tehdy je ša šawostajenych jara cžežto. Me nješy šnano hižom tajkich wumrjecž widžak, ša kotryčž bëšche šmjercž wšchitke štrožele šhubila, kotšiz we wëštej nadžiji wëczneho žiwjenja domoj cžehnjechu? Šlaj, tu bë twoja šrudoba pšchekrašnjena a š twojim žele-njom šo šjednoči wutrobny džak š Bohu, kotrehož hnada je nad twojim lubym šemrjetym tač wulke wëzy doſonjala. Šdyž wojač na hlöš „do wójny“ šo niz jeno šwontom-nje, ale tež šnutsčownje pšchihotuje, šo wšcheho wuczíšcži, cžehož šwëdomnje jeha wobštoržuje, a šo š nowa je šwo-jim Bohom šjednoči a potom šwëru šwoju pšchiklušč-nošč cžini a šo š temu šašo a šašo w modlitwje po-šylni, a nëtko jeha kulka triechi: njeje to cžeštna šmjercž! Šnajesch nëšcto nadobnišcheho, hacž hdyž nëčto we šlužbje šwojich šobuczłowjekow šwoje žiwjenje wopruje? „Ničto nima wjetšcheje lubošče, dyžli tu, hdyž wón šwoje žiwje-nje ša šwojich pšcheczelow woštaji“, tač Šesuš potajništvo šwojeje šmjercze rošjašnja, wón je šwoje žiwjenje ša našche wušwobodženje a wumoženje woprowač. A hdyž je twój luby padnjeny šwoju krej ša šwój wóžny kraj rošlecž šmël, hdyž je wón šwoje žiwjenje ša twoju šwo-bodnošč a twoje derjehicze woprowač, nješiba šo we twojej wutrobje nëšcto wot cžicheho džaka ša to, šo je wón tež tebe a twój wóžny kraj lubowač hacž do šmjercze?

Ty pač tola tež wësch, šo twój luby padnjeny cži njeje šhubjeny. „Ša wëry wëczne žiwjenje“, tuto wu-šnacze šfecžeho artikla šnano dotal ša tebe žaneje waž-nošč nješech; ale runje nëtko dyrbi šwoju móż a šwoje žiwjenje w tebi wobšwëdcžicž, šo by žehlimy šulžoh twojeje wëry š možnemu plomjenju šahorito, kiž cžëmnošč Božich pučow cži roššwëtla. Wërišch ty do Boha, duž tež wëczne žiwjenje wërišch, pšchetož Böh njeje Böh mor-wych, ale žiwych, wërišch ty do Šesom Šhryšta, w kotrymž je šo wëczne žiwjenje widomnje šjewilo, duž mašch w nim tež šjednočenje šarukowane, kotrež šmjercž njemóže roš-torhnyčž: „Moja hlowa we njeju šwój štam cžehnje ša šobu.“ Runjež je twój luby w mordarškej bitwje padnyč, wón je tola do Božej šwërnej rufow padnyč; runjež wón w dalokim, zušym kraju wotpocžuje, wón tola na wutrobje šwojeho Boha wotpocžuje, duž budž teho wëstny, jeha šmjercž je pžrjeta do dobyčja a twoja šrudoba do nadžije: „Š nješchemu towarštwu pšchindžecze wy po tej šmjercži.“ Wny šwojich šemrjetnych nješmy šhubili, woni šu nam ššhowani w domišnje wëczneje lubošče, hdyž žunu ša nimi pocžehnjemy.

Wny pač tež nješmy tu wopusčženi we šwojej šrudobje. Tón Böh trošča, kiž šo šam nan šyrotow a

šudnik wudowow mjenuje, nam pomha, naš pošylnja, naš žohnuje. Š tutej šhroblej wëru wröčmy šo wješeli š tym wulkim, šwjatym nadawčam, kotrež Böh nam dale do rufow šladže; budžmy Bohu džakowni ša tych lubych, kotryčž hišcže wokoło šo mamy a kotryčž čžyl wón nam po šwojej šmilnošči šahowacž; nošmy cžišche a šwólnošje tón šchiz, kotryž Boža mudročž a lubošč nam napołoża, ale šložmy tež pšchezo šhutnišcho a wëščišcho šwojej wocži a šwoje wutrobny horje š nješchem, š wotkal šyła pšchewinjerjow nam pšchwoła: Mëčžišcheho cžaša cžetpjenje njeje hódne teje pšchichodneje krašnoščje, kotraž budže šo nad nami šjewicž.

Šbožni šu cži šrudni, pšchetož woni budža trošcto-wani.

Šamjeň.

M. w Hr.

Budž, o dušcha, špokojom, dač šej Božu wolu lubicž. (Šhërl. 418.)

Šo je jara dobra a wužitna, š temu tež jara nušna rada, wošebje nëtko šw cžežtim wójniškim cžašu. Pšchetož tač žadna je tola mješ cžlowjekami špokojnošč š Božim wódženjom! Šaž nëhdy w dnjach japošchtoła Šudasha, tač je tež dženska wšchudžom wjele tajkich, kiž pšchezo jeno mörčja a škorža (Šud. 16) a ženje špoko-jom nješy š Božim šwjatym wuštajenjom a wódženjom. Me šcho je to druge, hacž hdy by čžyl šlepy cžišcžerške šmylki w knihach pošawacž abo hdy by wotročž, kiž je pšched radnej šhëžu šonja šwojeho šnješa džeržak, to mišchrowač a porjedžak, šchož je nutšach w radnej štwje šo wuradžilo a wobšamnylo. Bože škutki šu doſonjane a wšchitko, šchož wón cžini, je prawe- (5. Wójš. 32, 4.) Šoleška w cžašniku, runjež šebi napšcheczivo džejja, jene do drugeho pšchimaja, šlužja wšchak tola wšchitke jenemu šamërej. Runje tač ma šo š Božimi škutkami. Šo šdacžu šu šebi hušto napšcheczivo, tač šoleška w cžašniku, ale došelž ma Böh we wšchem šwoju rufu a na wšcho šwojej wocži, duž šo štanje, šo tym, kotšiz Boha lubuja, wšchitke wëzy š lepšchemu šlužja. (Rom 8, 28.) Šchož je we šobži tón, kiž prawidlo wjedže, a na wofu tón, kiž ma wotežki w ružy, runje to je Böh ša šwët a we šwëcže.

Šeho pučze pač šu džiwne pučze. Še šmjercze plodži wón žiwjenje a pšchewobročži škoržbu do wješkelnych rejow. Šosef bu najpriedy do jany cžišnjeny, potom pšchedaty a napošled do jaštwja pošoženy, ale to wšchitko dyrbješche jemu š lepšchemu šlužicž; pšchetož tajke poniženje cžinjješche jemu pučž š jeha pošdžišchemu pomwšchenju: wón bu ša šnješa poštajeny na wšchón Šgyptowški kraj a možješche šwojim bratram wobšwëdcžicž: Wny šcže šle šo mnu myšlili, ale Böh je šo mnu derje myšlił. (1. Wójš. 50, 19, 20.) Šonaš bu wot walšteje ryby pošrjetny, ale runje pšches to bu wón pšchi ži-wjenju šdžeržany a na kraj wuplawjeny. Manafe bu š rječčasami wjašany, ale jako wón we šwojej nušy šo š Bohu wolašche a šo ponižowašche pšched tym Šnješom šwojim Bohom, wušlyšcha Böh jeha modlenje a pšchitwedže jeha šašo do Šerufalema do jeha kra-lestwa. Šawoč bu je šlepošču šbitny, ale tale cžëlna šlepošč bë špocžatk jeha duchowneho roššwëtlenja. Tač wë Böh je šleho nëšcto dobreho cžinicž.

Wny byčmy hušto šle šawadžili a padnyli, hdy byčmy šo šami wješč a wodžicž dyrbjeli a hdy by Böh nam šhodžicž dač po woli našcheho cžëlneho pošžadnja. Wny wušwolamy šebi hušto runje to najhöršche, nóż ša jabuko, tružki ša škoto, šškorpawu ša jadro a — šemju ša nješchem. Šato bë šotej do wole date, šebi krajinu wušwolicž, kotraž čžyšche, wubra wón šebi Šodom š wo-bydlenju, ale jow bu niz jeno jeha dušcha jara cžwilowana, ale tež to měšto šame š wohenjom š nješchem špalene šwojich žadčawych

Abraham by rad Ismaela sa herbu Božich drohich klubjenjom měl a wotafše go t Bohu: Ach, so by Ismael psched tobu žiwj byl. (Mójs. 17, 18.) Ale nad nim a nad jeho hymjenjom měješče Abraham hubjeny troscht; pschetož wón bě swadliwy a džiwj cžlowjeť, jeho ruka bě pschecžiwmo kóždemu a kóždeho ruka pschecžiwmo njemu. (1. Mójs. 16, 12.)

W tajkim bludže khodži cžlowjeť, hdyž čže go sam bjes Boha wjesč a wodžicž. Tehodla polož swoju wolu do Božeju rukow, tam wona derje leži, a čžit wšče swoje požadanja poddane radže a wobsantnjenju twojeho njebieskeho Wótza. Čželnj cžlowjeť, kiž ma jeno duschu, niž pak Duchu Božeho, pschida knadž, so je powščitkowne wodženje a fastaranje Bože, so Wóh stotny semje džerži, ale wón njewéri, so ma Wóh na njeho wošebje kédžbu, a čže go tehodla sam wobstaracž. Ale s nowa narodženy cžlowjeť, kiž Bohu bliže na ruzy hlada, praji s profetu: Sa wém, Knježe, so teho cžlowjeťa priódkowščže njeje w jeho mozy a nješteji w nicžejej mozy, kať by khodžil abo swóji khóó runje schol. (Serem. 10, 23.) Tehodla čžijnje wón go Bohu zple do rukow, pschepoda go jeho mudremu wótzowškemu wodženju a rjeknje:

Dofelž mój Wóh a Wóčez sň,
Eswoje džéczo njewopuschčžisch ty,
D žmilna wutroba. (Kherl. 18, 3.)

Sara rjenje rěči wo tym našch Luther we swojim krašnym wukadowanju přenich knihow Mójsašowych. Wóh wobarnuje naš, wón praji, niž jeno, hdyž wachujemy a džělamy, ale tež hdyž spimy a niččo njecžinimy; haj, hdyž ani njewěmy, so žmy žiwj, kédžbuje wón na našče žony, widži našče starosčže a napisče tež wšchitke sdychnjenja, kiž nam w spanju s wutroby stupaja. — Tak wupšchestrěwa go Bože hnadne wótzowšče wobstaranje a wodženje na kóždeho. We wulkej powšchitkownej drohocže wobstarasče wón Heliáša s žyrbu, to wón hiščče kóždemu mjes nami čžini, kať so stary žyrkwiny wótz Augustinuš s prawom praji: Wóh stara go sa kóždeho mjes nami kať, jaťo by go jeno sa njeho staracž měl, a kať sa wšchitkich, kať sa kóždeho wošebje.

Duž spósnaj, mój bratsje, kať Wóh we swojej mudrosčži, wšchehomozy a lubosčži wšcho wodži, sđžerži a fastara. Nam go druhdy kať dže kať lěčarjam, kotšič, hdyž khori leža, lěčarstwo, kotrež žu druhim w podobnym padže wufasali, žami wužiwacž njechadža. Tak tež my husto na Bože wótzowšče wodženje a fastaranje njespominamy, s kotrymž žmy druhich w jich tyschnosčži kať s hłóónej wodu wofschewjeli a pošhlnjowali. Město teho praščamy go husto s Israelskimi džécžimi: Se tón Knjes mjes nami abo niž? (2. Mójs. 17, 7) abo my skoržimy kať něhdy Zion we swojej struchłosčži: Tón Knjes je mje wopuschčžil, tón Knjes je mje sabyl. (Sej. 49, 14.) Tehodla sapisch žebi tule wučžbu prawje hluboko do wutroby a wět khroble, „wšče njesbože a sbože to pschidže wot Boha, wot teho mudreho, swérneho, lubosčžepolneho njebieskeho Wótza. Tak dołho hacž w žylšowym dole jow delkach pschi horje stejimy, njemóžemy po prawom prajicž, sčto Wóh čžini, ale dyrbimy s Pawołom wufnacž: Kať s njedopytanju žu jeho kúóženja a s njewufłédženju jeho pucže! (Rom. 11, 33.) Sdyž pak žmy halke wjerčy teje njebieskeje hory dokročili, tehdy budžemy se spodžiwanjem widžecž, kať žu wšchitke wodženja Bože nam s žohnowanju žkúžicž dyrbjale. Sčtož ja čžinju, džesche Khrystuš s Pětrej, to ty něit njewěšč; ty jo pak budžesč potom žhonicž. (San. 13, 7.) A kať dha budžemy tež w njebieskach srošmicž, čžehodla žu jow wotročžy po róžach khodžili a fěrsčtojo pěšchi kať wotročžy; čžehodla je San w jastwje ležal, mjes tym so je Serodasč na trónje žedžal; čžehodla je Lazaruš lědy došč rubjesčlow měl, so by žebi žylšy setrel, mjes tym, so je tón bohaty muž w purpurškej a wot droheho plata draščče khodžil a go wšchědnje

derje měl w krašnym wješelu. Tajke a podobne potajnstwa budža nam njebieska žewicž we wěčnym žiwjenju.

Ty pak modl go bjes pschestacža s swojemu Bohu a wopomít, so tole žiwjenje rucže, ach rucže na kónž khwata. Šajkiž žy žiwj, tajki wumrjesč, a šajkiž wumrjesč, tajkeho čže wěčnosč wšmje. Duž staraj go swěru sa swoju duschu, a sa wšcho druge daj go Bohu staracž.

Wjedž mje, mój Šefušo,
Tak dołho hacž žym žiwj;
Njech go sam njewjedu,
So budu wěčnje čžily;
Sdyž go ja wjedu sam,
Esso lochžy sawjedu;
Sdyž pak ty wjedžesč mje,
Dha šeho njecžinju. (Kherl. 546, 4.)

Kr.

Sčtož sčzele Wóh, je dobre wšcho.

Sdyž čžisčči čžežke horjo čže
W tymle čžrašnym hubjenstwe,
Sdyž duscha jeno škoržby žylšchi
A widži, kať go žlaby tyšchi —
Dha wopomít, luby šchescžano:
Sčtož sčzele Wóh, je dobre wšcho.

Ty rjeknesč knadž: čžasč čžežki je;
Ně, wón je pošol mikoščže.
Kšičiž kóždy, kiž Wóh sčzele tebi,
Tež jeho wulka hnada debi.
Duž strosčtny budž a wopomít to:
Sčtož sčzele Wóh, je dobre wšcho.

Knjes Šefuš spasče we kóóži,
Wón w prawy čžasč pak wotucži.
Tež naš wón njesabyma ženje,
Sdyž strach a nusa na naš čžehnje.
Njech wichor howri, njeboj go:
Sčtož sčzele Wóh, je dobre wšcho.

Masč bédžicž go tu s tyschnosčžu,
Se wšchellej nusu, se žmjercžu,
Dha s dowěru a w sčžerpliwosčži
Twať na Boha we wyšokosčži.
Wšmi, sčtož wón da, go trosčtujo:
Sčtož sčzele Wóh, je dobre wšcho.

Tych, kotrychž Wóh Knjes lubo ma,
Wón husto s horjom pošchwita;
Sčtož we duschi pak wěru nošy,
Žnje róže, hdyž wón čžernje wošy.
Duž nješ swóji šchičž, mój šchescžano:
Sčtož sčzele Wóh, je dobre wšcho!

K. A. Fiedler.

Čsi lěta w Ruskej.

Historiska originalna powjesč s Napoleonowych wójnow.

Špišal M. A. Kral.

(3. pokračowanje.)

W Šsmoleńsku tež žaneho sadžerženja njemějachmy, pschetož město ležesče hiščče w rospadankach. Šyma pschezo bóle pschibjerasče a našče wójsko bě nětko lědom 70 000 mužy žylne, ale kať někať wobronjena bě jeno něhdyž položja. Tak njemóžachmy go ani rušowskeho wójska, ani hłóódu a satrasčneje žmy wobrocž.

Wójsko ło pschezo bóle rosdźełesche, kóždy chyzysche přeni strach-
nemu hubjenstwu muczěnyć.

Napoleon běšče bóle w přědnu, ale nusy došč dyrbjesche tu
tež spytacž. Často wulěny je kanjow a džěšče pěšči po dróhy
abo wjele bóle w kněhy. Pěšči tym roščězowasche ło wón se
spróznymi wojakami a chyzysche nam psches to nasche hubjenstwo
polóžicž, hdyž nam widžecž da, ło ło jemu tež lěpje njeńdže.

Nascha batteria mějesche pod wjedzenjom majora s Miller
hischče sčěsč kanonow a dvě haubitzny. Pulvera a kulow
mějachmy na došč, ale niczo k jědži! Na sad Smoleństa běchmy
hischče na poł sta muži w hromadže a njebojachmy ło tehodla
kóždeho polka kosakow, pschetož či ło njemóžnje wótreho wohnja
s kanonow bojachu, tola pať nať stajnje nasdala pschemodžachu,
šo bychu dyť a dyť jeneho saposdženeho kłapnyli. Sdnyž tehodla
jedyn abo druh wot nať mucžnosče a symy dla ło někať sakom-
dži, dha ło kóždy ras kosakojo na njeho walichu kaž kraholžy na
hołbja. Bomož bě potom pschezo podarmo.

Nam bě ło kusť bóle na boť sacžahnyć radžiko, tať so
hischče dyť a dyť nělajku wjeť nadžěńdžechmy, w kotrejž móžach-
my pschenozowacž. Sedyn džěń psched wječorom pschindžechmy
do nělajteje wby a dokeľž běchmy zyle pschemjersnjeni a hłódnj,
dha wobsaněnychmy, tu psches nóz wostacž. Kanony sestajachmy
na knježi dwór, runje psched wofna wjeňneho pana. Krucze
žadachmy jědž a wódku (palenz). So njebychu něhdže wobhdlerjo
křoblosče nadobly, dachmy řebi po móžnosči poskuzecž. Rnjes
nam tež na měscze naschu žadosč dopjelni; wón drje ło strach-
nych kanonow bojesche.

My postajichmy straže a spachmy přeni krocž sažo trochu
czoplišcho w hródzach, a nasche řuche konje móžachu ło do řyteje
wole dobreho řyna nažracž. Na ranje sestupachmy ło do rjada
a duť ło pokasa, ło wjazny koni došč njemějachmy, ło bychmy
mohli wschitke kanony řobu wotwjescž. Dokho sakomdžicž pať ło
tež njeřmėdžachmy, pschetož tu a tam pokasa ło brodaty kosak,
haj mať stadlescho nam řětro blisko pschjěcha, ale my trjebachmy
jeno na kanony pokasacž, dha běchu přecž kaž wětr. Wjeňnemu
knješej sdasche ło nasch wotřhad najřerje trochu dokho trajazy
bycž, tehodla poda nam tež něščto rublow, kotrej řebi tola řadali
njeběchmy. My ło nětko sažo na konje řěhachmy, ło bychmy
dale czahnyli, ale ři kanony dyrbjachmy řejo wastajicž. So pať
teřame njepschecžel njeby wužicž mohł, dha je psches to řlasychmy,
šo do řapaladłow řelesne hořdže řabichmy.

Konje, řiž běchmy s němskeho krajy řobu wřali, te běchu
dawno wschitke přecž. My mějachmy wschitzny řuřowřte konje,
kotrež běchmy řebi tu a tam naložili. Sa mějach mólčkeho kłepza,
prawje řucheho, ale pschezo spěšneho towarřcha, řiž je mi nje-
mało k wužitku byl. Konit mějesche wjele njesč, pschetož ja běch
wobronjenty hacž do řubow; mějach někotre teřaki, pjecž pistolow,
wschelať czapor s Moskwy a tež řětru mójcheň pjenjes. Pulvera
a wořojanych kulow mějach tež došč.

Pěšči pschecrocženju řěki Dněpr wřachu nam kosakojo jenu
kanonu s dwazycžimi mužemi, kotřiž běchu ło sakomdžili a tuřamu
řkłabosče dla natřlacž njemóžachu. Dněpr bě pomjersnjeny, ale lóđ
řo pod nami pschekama, tať so zyle mořri řěku pschecrocžichmy.
Kanony a haubitzny pať tola po lodže řbožownje na brjoř psche-
wjescachmy. Džěl wójska pať bě niřki bróđ řmolit a běšče pschi
tym řuřam bliski pschichoł. Sčtóż tehodla nětko njechasche řa-
bity abo jatny wřaty bycž, tón puřcži ło po wřřokim a lodžantym
brjořny na řěčny lóđ. Kanony buchmy na řchtryřkach dele puřcžane.
Pěšči tym pschelama řo lóđ, a někotre řta wojakow řo pod
lodom řatepi.

Dvě kanony a dvě haubitzny nětko hischče mějachmy, ale
my tež te dokho wjazny njewobřhowachmy. Běchmy ras pschenozo-

wali na wopuřcženym kuble, a tu nať njepschecžel na ranje nad-
padže. Sažo běchmy někotre rasny do njepschecžela wutřělili, řabich-
my kanony, řapalichmy řbyřnu muniziju, řěhachmy řo spěšnyje
na konje a jěchachmy přecž. Dwór ło pschi tym wotřali, řchtož
njepschecžela wotdžerža, řo řa nami honicž. My pať na naschich
řuchich koniach dale řhwatachmy.

Njemóžne řyly czěkarjow my pschescžěchmy a někotřkuliž
třch řamnych řrudnje řa nami hladašche, kotřiž dyrbjachmy pěšči
w řatřachnej řymje czěfacž, czěfacž do lubeje domišny. Pucž bě
pschepjelnjenty se wschelalej wójnskej nadobu a s morwymi ludžimi.

Řuřojo pschezo bóle řwoje wójska řhromadžachu, a te nam
tu a tam pucž řaracžichu; ale my řo psches nje pscherubachmy.
Čžekanza pať tať spěšna njeběšche, kaž řebi to řnano myřlišch,
pschetož nasche wójsko bě psches řtajny řtrach řforo zyle wofřab-
nyło. Tu a tam widžachmy pschi pucžu ředžo řadło sprózných,
kotřiž na domojwrot řabychmy, pschetož nóz a řněhomy njeczel řich
pschewřa a na ranje — běchu morwi. Drusy řa nimi pschicžěchmy
a morwe czěla wuřlěčachu, řo bychu řebi řwoje czěto trochu lěpje
pschitřnyć mohli. Morwi řaneje drařty wjazny njetrjebachmy — řich
řnyjesche řymny řněh. — Druhdže řažo widžišch nělajku kólnju, po-
hladařch do njeye, hacž tam njeby pschenozowacž mohł, hlej, dha
nadeńdžesch czřjódnu morwých. Wotoko wohnja běchu řo řlěhali
— ale płomjo bě hařko — a bėdných młodženzow řiwjenje bě
tež wuharřko. — Ř sažo nadeńdžesch druhich, kotřiž řmjerřte konjaze
koseže wobřuřowachmy, a mēnjachmy, řchto wě řchto tola maja, hacž
řich řkóncžnje řmjercž tež řpowala. Řjerěđko běřchaj řo dwaj wo
tajku hrořnu jědž torřaloj a řmjercž bě wobeju mjes tym na-
deřchla — wobaj řo hischče koseže twjerdže džeržesčtaj. Sawěřce,
to bě řařořny napohlad! — Ř sažo tu czěhnychmy drusy, řpřozni
a mucžni a pojřnywschi hłowy, s brónju pod pažu, řwoju řrudnu
dróhu; s mřejazym wofom řa nami hladařch, řiž my hischče na
konjach jěchachmy. My pať pschezo dale řhwatachmy; řmjercž tež
řa nami hrabašche. Na jene ranje ředžachmy pschi hubjenym
wohnju a pschi tym wotdžerža major s Miller maťu rewiřiju, řo
bychu konje a ludžo trochu polořeni byli; pschetož my mějachmy
něščtořkuliž podarmo pschi řebi, řchtož bě nam a konjom wob-
czěžne. To bu nětko wschitko přecž řmjetane. Major Miller
řhpnny mjes druhim czaporom na hacťl pjenjes do wohnja, kotrej
běšche jedyn towarřch wot Moskwy hacž řem pschi řebi nořnył.
Wón bě mēnit, řchto wě řchto ma, a tola běchu pjenjěny jeno
koporowy njerjad, řiž we wuřraju ničo njepřacž.

Mjes tym hacž řo my k řěžny Berezinye bližachmy, řczaho-
wachmy řuřojo řwoje wójska pschezo bóle wotoko nať hromadu,
tať so běchmy kaž řapleczeni. Wřchėdnje nať psches nadpadny
třchachmy. Na brjořach Berezinye bě nasche njesbože hacž na naj-
hóřšche, kaž hischče řa řane wójsko hdy přjedy. Ř řajte řalosče-
nje tu běšche! řalosčjenje, řiž budže we wuřchomaj řlincžecž, tať
dokho hacž řwět wobřteji. Nasche wójsko, řiž džě na wójsko wjazny
podobne njebě, njemějěšche řforo řaneje hóđneje brónje wjazny;
jemu tehodla móžno njebě, řuřtemu wójsku napřchecžiwu řtupicž,
kotrež řo pschezo bóle bližesche a nam wohenjowe postrowjenje
řčželesche. řalosťna bojoscž bě nať wschitřich nadpadnył, jaťo
torřazu řěku psched řobu wuhladařchmy, a řady nať pať řruteho
njepschecžela, pola kotrehož řo řaneho pschepuřcženja nadžijecž
njemějachmy. Řuřojo wjedžechmy řwjatu wójnu řa řwjatu wótcžinu.
Duchowni a drusy běchu řich naschczuwali, řo bychu wuhnali zu-
řch njekřařnikow, řiž běchu hordu Moskwy řpalili a droři mēř
řlasyli.

(Přchichodnje dale.)